

сім літ, як помер.

Фот.: То ваш синок помер?

Добр.: Умер, умер, пане.... а я.... і жінка померла. Два роки тому, пане, вже обоє на кладовищі!... А що-ж ви думали, що яб дав їх за життя фотографувати? Маю ще одного старшого сина, так сей хоче мати фотографію небіжки матері та брата, отже-ж...

Фот.: [сердито] Йдіть до чорта, пане добродію! Чи ви, вибачайте, при здоровому умі? Як же мені мерців у гробі фотографувати? Може маєте які старі фотографії?

Добр.: От, верзете... колиб я мав давні, то пощож мені нових — не маю ніяких...

Фот.: То дайте мені спокій. Я не вмію мерців в гробі фотографувати?

Добр.: Чому — ж ні? Винайшли таке світло, що просвічує наскрізь. За-світїть таку лампу, то й буде!

Фот.: (втворив двері) Йдіть, добро